ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **M. M.**, insolvenční správce dlužníka VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem, se sídlem Šaldova 466, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství** se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, č. j. 22029/16/5200-10424-711507, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 5. 2018, č. j. 8 Af 53/2016 - 58,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalovaný shora uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti platebnímu výměru Specializovaného finančního úřadu (dále též „SFÚ“ či „správce daně“) ze dne 9. 10. 2015, č. j. 221813/15/4000-50711-208880, kterým byl daňový subjekt vyrozuměn o předpisu úroku z prodlení úhrady daňových povinností na dani z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období roku 2014 ve výši 5.221 Kč.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí a platební výměr jsou nulitní, neboť organizační složka, jejímž prostřednictvím zahraniční osoba podniká na území České republiky, je odštěpným závodem, který nemá právní osobnost. Nemůže

tedy být účastníkem řízení, nemůže mít vlastnické právo a nemůže ani právně jednat. V této souvislosti také namítl, že označení daňového subjektu v platebním výměru je zmatečné, jelikož na platebním výměru jsou jako daňový subjekt označeny mateřská společnost i organizační složka (odštěpný závod). Uvedení obou subjektů, které přicházejí v potaz, není adekvátním řešením. Dále se zabýval identifikačním číslem a daňovým identifikačním číslem ve vztahu k identifikaci zahraniční právnické osoby a odštěpného závodu, přičemž dospěl k závěru, že pod DIČ by měla být vedena pouze zahraniční právnická osoba, z čehož dovozuje zmatečnost a vnitřní rozpornost (tedy nicotnost) rozhodnutí, neboť není jasné, kdo je adresátem.

[3] Stěžovatel také namítal, že Specializovaný finanční úřad nebyl věcně a místně příslušný k vydání platebního výměru. Rovněž namítal, že z platebního výměru není zřejmé, že jej podepsala osoba oprávněná, resp. že pravděpodobně došlo k podepsání platebního výměru neoprávněnou osobou. Nakonec namítl nepřehlednost a nesrozumitelnost výpočtů úroku v tabulce v platebním výměru.

[4] Městský soud žalobu zamítl. Konstatoval, že v posuzované věci je z rozhodnutí správce daně i z napadeného rozhodnutí zřejmé, že daňovým subjektem, a tedy příjemcem rozhodnutí daňových orgánů byla vždy zahraniční právnická osoba, nikoli její odštěpný závod. Jako příjemce rozhodnutí musela být tedy označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, a to včetně nezbytných údajů, které slouží k její identifikaci. V záhlaví rozhodnutí byl přitom vždy příjemce označen přesným názvem, adresou sídla ve Spolkové republice Německo. Teprve po této identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční osoba působí v České republice. Z uvedeného dodatečného údaje tak nelze dovodit, že by za daňový subjekt byla považována toliko organizační složka. Naopak je zřejmé, že následuje-li po slovech „daňový subjekt“ jako první označení zahraniční osoby, nezavdává to jakoukoli pochybnost, že je za daňový subjekt považována právě ona, a to i tehdy, je-li toto označení následně níže doplněno o identifikaci organizační složky, což je navíc výslovně uvedeno. S ohledem na to nelze shledat, že by rozhodnutí byla nicotná, případně, že by takový postup mohl mít za následek zmatečnost či jinou nezákonnost, neboť nijak nesnižuje jednoznačnost identifikace příjemce rozhodnutí.

[5] Obdobně výše uvedené platí i v případě „přeregistrace“ k dani, jelikož z rozhodnutí ze dne 9. 3. 2012, č. j. 3094/12/013320108387, o registraci a přidělení DIČ, konkrétně již z označení uvedeného v záhlaví, je dle názoru soudu zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční osoba, nikoli odštěpný závod. Městský soud v této souvislosti dále uvedl, že pokud žalobce shledal nějaké vady rozhodnutí vydaného v řízení o registraci, měl možnost proti rozhodnutí podat odvolání, a pokud by mu nebylo vyhověno, mohl se domáhat přezkoumání rozhodnutí soudem. Pokud tak neučinil, nemůže usilovat o zhojení nedostatku v nyní probíhajícím řízení.

[6] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku místní nepříslušnosti Specializovaného finančního úřadu k vydání platebního výměru. Žalobce mířil pouze na to, že § 11 odst. 2 písm. a) zákona č. 456/2011 Sb., o finanční správě České republiky, který je rozhodný pro určení místní příslušnosti, neužívá ve vztahu k právnické osobě přívlastek „zahraniční“, z čehož dovodil, že se na společnost VIKTORIAGRUPPE

Aktiengesellschaft jakožto zahraniční právnickou osobu dané ustanovení nevztahuje. Městský soud konstatoval, že pokud není v tomto ustanovení užit omezující přívlastek „zahraniční“, znamená to, že se jedná o kteroukoli právnickou osobu založenou za účelem podnikání (která dosáhla obratu více než 2.000.000.000 Kč) podléhající tuzemským daňovým zákonům, a to bez ohledu na skutečnost, zda se jedná o právnickou osobu českou nebo zahraniční.

[7] K otázce podpisu platebního výměru oprávněnou osobou soud shledal, že v případě ověření podpisu dle příslušných vnitřních předpisů, tj. zda bylo jednáno osobou oprávněnou, se nejedná o provádění nových důkazů ve smyslu § 115 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, jak se domnívá žalobce. Jednalo se pouze o ověření skutečnosti, že podepsaná osoba je oprávněná rozhodnutí podepsat.

[8] K tomu dále městský soud uvedl, že byly splněny náležitosti dle § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu. Platební výměr obsahuje elektronický podpis J. J. s uvedením její funkce vedoucí oddělení, přičemž oprávněnost podpisu vyplývá z Organizačního řádu Finanční správy ČR (čl. 146 odst. 1) a z vnitřních předpisů, konkrétně z čl. 24 odst. 1 písm. k) Podpisového řádu Finanční správy České republiky ve spojení s čl. 22 odst. 3 písm. c) podpisového řádu SFÚ a jeho územních pracovišť, dle kterého vedoucí oddělení v rámci své působnosti podepisuje mimo jiné i platební výměry na úrok z prodlení. Žalovaný také na str. 8 v odst. 2 napadeného rozhodnutí odůvodnil oprávnění J. J., jakožto vedoucí oddělení, podepsat platební výměr na úrok z prodlení, přičemž uvedl relevantní ustanovení. Soud tedy shledal i tento žalobní bod nedůvodným. Rovněž napadené rozhodnutí obsahuje elektronický podpis JUDr. Z. Š., ředitelky odboru, přičemž dle čl. 11 odst. 1 ředitel odboru podepisuje rozhodnutí, kterým se zamítá odvolání, kdy rozhodnutí o dani nepřevyšuje s příslušenstvím 50 tis. Kč, v případě daňové ztráty nepřevyšuje s příslušenstvím 250 tis. Kč.

[9] K výpočtu úroku z prodlení obsaženého v platebním výměru soud konstatoval, že sám o sobě je dosti nesrozumitelný, avšak žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 8 v prvním odstavci výpočet úroku z prodlení v dostatečné míře vysvětlil.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[10] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností. Stěžovatel rozsáhle argumentuje, že v daňovém řízení byla za daňový subjekt považována organizační složka zahraniční právnické osoby, která však nemá právní osobnost. Z registrace a přeregistrace k DPH, a ostatně i prohlášení žalovaného v jiných řízeních před městským soudem, je však zřejmé, že správní orgány za daňový subjekt považovaly organizační složku, nikoli zahraniční právnickou osobu, jak uvedl městský soud. Stěžovatel ve vztahu k této otázce v řízení před soudem navrhl výslechy svědků. K tomuto důkaznímu návrhu se městský soud v rozsudku nevyjádřil.

[11] Podle stěžovatele městský soud také nesprávně posoudil otázku místní příslušnosti správce daně. Jestliže nebylo postaveno na jisto, kdo v dané věci byl vlastně daňovým subjektem a jako daňový subjekt vystupoval, nelze mít za to, že místně příslušným správcem daně byl právě SFÚ. Zahraniční právnická osoba VIKTORIAGRUPPE

Aktiengesellschaft není daňovým rezidentem. Pokud zákonodárce chtěl, aby SFÚ vykonával správu i vůči daňovým nerezidentům, výslovně by to v § 11 odst. 2 zákona o finanční správě uvedl. Stěžovatel je proto toho názoru, že platební výměr je nicotný pro absenci pravomoci (příslušnosti) SFÚ k jeho vydání a žalované rozhodnutí je stiženo minimálně nezákonností, jelikož tento nicotný platební výměr potvrdilo.

[12] Stěžovatel také nesouhlasí s posouzením námitky podpisu rozhodnutí žalovaného oprávněnou osobou. Organizační řád jasně stanoví, že jednat jménem orgánů Finanční správy ČR, s výjimkou jednání v majetkoprávních a pracovních věcech, jsou oprávněni všichni vedoucí zaměstnanci v rámci své působnosti stanovené organizačním řádem. Organizační řád tedy zcela jasně stanoví, kdo je oprávněn rozhodovat ve správních a daňových věcech za žalovaného, jakož i za SFÚ; jde o ředitele žalovaného, jakož i ředitele SFÚ, za určitých podmínek pak i o jeho/jejich zástupce. Jednání Finanční správy ČR je s těmito požadavky v rozporu, jelikož na základě jediného zveřejněného vnitřního předpisu (organizačního řádu, tedy vnitřního předpisu nejvyšší právní síly) ve stěžovateli vyvolala legitimní dojem, že rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v rozporu s tímto vnitřním předpisem. Z odůvodnění rozsudku je potom zřejmé, že městský soud prováděl dokazování podpisovým řádem. Dokazování se provádí za přítomnosti účastníků řízení. Městský soud toto ovšem nerespektoval.

[13] Stěžovatel nakonec nesouhlasí s tvrzením městského soudu, že platební výměr z hlediska výpočtu úroku z prodlení není nesrozumitelný či nepřezkoumatelný a že žalovaný na str. 8 první odstavec svého rozhodnutí dostatečně vysvětlil výpočet úroku. Stěžovatel provedl výpočet úroku z prodlení ve smyslu vysvětlení žalovaného, které městský soud považuje za dostatečné, ačkoliv souhlasil se stěžovatelem, že tento výpočet je sám o sobě dosti nesrozumitelný. Přesto však nebyl schopný dospět k částce 5.221 Kč.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že daňový subjekt byl na platebním výměru řádně označen uvedením zahraniční právnické osoby. Ze současného uvedení organizační složky, které následovalo až po této identifikaci, nelze dovozovat, že by za daňový subjekt byla považována právě organizační složka. Jestliže tak stěžovatel dovozuje z provedené registrace, je třeba i tento argument odmítnout, když z rozhodnutí o registraci, resp. přeregistraci ze dne 9. 3. 2012 jasně plyne, že jeho příjemcem byla zahraniční právnická osoba, tedy daňové identifikační číslo (dále jen „DIČ“) bylo přiděleno právě zahraniční právnické osobě. Na této skutečnosti nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že DIČ odpovídá identifikačnímu číslu organizační složky bez úvodních písmen CZ.

[15] Žalovaný trvá i na správnosti posouzení místní příslušnosti správce daně, a to s ohledem na naplnění kritéria obratu dle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě. Stěžovatel dosáhl stanovené výše obratu ve zdaňovacím období roku 2010. Rozhodnutím o změně místní příslušnosti ze dne 19. 1. 2012 se stal od 21. 2. 2012 místně příslušným správcem daně Specializovaný finanční úřad.

[16] Žalovaný dále uvádí, že organizační řád Finanční správy České republiky č. j. 41392/15/7400-00180, na nějž stěžovatel odkazuje, upravuje podpisová oprávnění v čl. 146, v němž je stanoveno, že oprávnění a povinnosti podepisovat dokumenty upravuje

podpisový řád. Skutečnost, že tyto podpisové řády nejsou zveřejněny, není v rozporu s žádným právním předpisem. Podstatné v daném případě je, že tyto byly městskému soudu předloženy jako součást postoupeného správního spisu a městský soud tak ověřil, že písemnosti byly řádně podepsány oprávněnou osobou. Ověření této skutečnosti, tedy zda byla rozhodnutí podepsána oprávněnou úřední osobou v souladu s vnitřními předpisy, nepředstavuje provádění nových důkazů (viz např. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2016, č. j. 7 Afs 156/2016 - 59).

[17] Žalovaný nakonec neshledává důvodnou ani námitku nesrozumitelnosti výpočtu úroku z prodlení. To, co stěžovatel opomíjí, a proč se tedy nemůže dobrat konečného součtu, je zaokrouhlování. Sčítány totiž nejsou jednotlivé dílčí úroky bez ohledu na to, k jaké daňové povinnosti se vztahují, a zaokrouhlovaná není až finální částka jejich součtu, nýbrž sčítány jsou jednotlivé dílčí úroky vztahujících se k jedné daňové povinnosti, tyto jsou následně zaokrouhleny, a až tyto zaokrouhlené částky jsou následně sečteny do celkového sděleného úroku platebním výměrem.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Nejvyšší správní soud na úvod předesílá, že podstatnou částí námitek vznesených v kasační stížnosti se již zabýval v rozsudcích ze dne 27. 4. 2018, č. j. 4 Afs 33/2018 - 66, ze dne 12. 6. 2018, č. j. 9 Afs 69/2017 - 75, a ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 - 76. Jelikož čtvrtý senát neshledal žádný důvod se od závěrů vyslovených v těchto rozsudcích odchýlit, vycházel z nich také v posuzovaném případě.

[21] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce nicotnosti rozhodnutí finančních orgánů. V projednávané věci nejsou splněny podmínky § 105 odst. 2 daňového řádu. Nejedná se o případ, kdy by k vydání rozhodnutí nebyl správce daně vůbec věcně příslušný, ani rozhodnutí netrpí vadami, které by je činily zjevně vnitřně rozpornými nebo právně či fakticky neuskutečnitelnými, ani nedošlo k jejich vydání na základě jiného nicotného rozhodnutí vydaného správcem daně.

[22] Ve vztahu k subjektivitě organizační složky Nejvyšší správní soud uvádí, že organizační složka je pouze určitou částí obchodního závodu podnikatele a jako taková nemá právní osobnost. V některých případech organizační složce zahraniční právnické osoby daňový řád přiznává určitá procesní práva, čímž ji však nevyjímá z rámce entit bez právní osobnosti. Na tomto závěru nic nemění ani skutečnost, že některé hmotněprávní daňové předpisy (zákon o daních z příjmů, zákon o dani silniční) přiznávají organizační složce pozici, která jde nad rámec jejího procesního postavení a dokonce ji někdy staví do

pozice daňového subjektu, osoby zúčastněné na správě daní. Tento závěr potvrzuje i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 8 Afs 179/2015 - 47, podle kterého „[v] *daňovém právu není neobvyklé, že jako osoby zúčastněné na řízení (daňové subjekty) vystupují subjekty, které nemají právní subjektivitu v pravém slova smyslu (např. stálé provozovny zahraničních daňových rezidentů či plátcovy pokladny).*“

[23] Nejvyšší správní soud konstatuje, že daňovým subjektem a příjemcem rozhodnutí finančních orgánů byla vždy zahraniční právnická osoba, nikoli její organizační složka (odštěpný závod). Jako příjemce rozhodnutí byla označena společnost VIKTORIAGRUPPE Aktiengesellschaft, se sídlem Germeringer Str. 1, Krailling, Spolková republika Německo, tedy včetně nezbytných údajů sloužících k její identifikaci. Zmíněný závěr potvrzuje skutečnost, že v záhlaví rozhodnutí je vždy příjemce označen přesným názvem, adresou sídla ve Spolkové republice Německo s tím, že po uvedené identifikaci následuje v záhlaví označení organizační složky, jejímž prostřednictvím zahraniční právnická osoba působí v České republice. Z takto doplněného údaje nelze činit závěr, že za daňový subjekt byla považována toliko organizační složka. Jestliže je v kolonce „daňový subjekt“ uvedeno jako první označení zahraniční právnické osoby, je zřejmé, že za daňový subjekt je považována právě tato osoba, a to i v situaci, kdy na toto označení navazuje identifikace organizační složky. Podle Nejvyššího správního soudu finanční orgány řádně komunikovaly se zahraniční právnickou osobou a napadená rozhodnutí vydaly přímo ve vztahu k ní.

[24] Totéž platí i v případě „přeregistrace“ k dani. Z rozhodnutí ze dne 9. 3. 2012 o registraci, resp. „přeregistraci“ k DPH a přidělení nového DIČ je zřejmé, že jeho příjemcem byla zahraniční právnická osoba. Skutečnost, že SFÚ přidělil zahraniční právnické osobě DIČ, které odpovídá IČ její organizační složky bez úvodních písmen CZ, neznamená, že by k DPH byla zaregistrována přímo organizační složka samotná. Pro přesnost je potřebné doplnit, že pokud zahraniční právnická osoba spatřovala nějaké vady rozhodnutí vydaného v řízení o registraci, měla se bránit proti zmíněnému rozhodnutí pomocí odpovídajících opravných prostředků. V současném řízení nedostatky registračního řízení nelze namítat.

[25] Není pravda, že by městský soud nesprávně pochopil žalobní petit a domníval se, že stěžovatel se žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí o registraci. Městský soud naopak zcela korektně uvedl, že daňová správa evidentně jednala s dlužníkem jako zahraniční právnickou osobou, nadto pak poznamenal, že pokud snad stěžovatel vidí nějaké vady v rozhodnutích vydaných v registračním řízení, mohl se těchto vad domáhat samostatnými opravnými prostředky. S tímto názorem se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje.

[26] Pokud také stěžovatel namítal, že se městský soud nevypořádal s jeho návrhem na výslech svědků, je třeba konstatoval, že výslechy nebyly k podstatě dotčené právní otázky relevantní (měly prokázat, že správce daně v minulosti jednal pouze s organizační složkou). Tato skutečnost je z napadeného rozsudku zřejmá. Není tedy vadou napadeného rozsudku, pokud městský soud na návrh na provedení důkazu výslechem svědků výslovně nereagoval.

[27] Nejvyšší správní soud se dále ztotožnil se závěrem městského soudu, že SFÚ byl podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o finanční správě příslušný k vydání rozhodnutí (věcně i místně). Byly totiž naplněny podmínky výše obratu a založení za účelem podnikání. Ostatně SFÚ je zaměřen právě na agendu specifických subjektů, s níž se pojí i vyšší náročnost výkonu správy daní, což se týká i zahraničních daňových subjektů. V detailech pak Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek ze dne 12. 6. 2018, č. j. 9 Afs 69/2017 - 75, body 81-86, kde se zdejší soud touto otázkou podrobně zabýval.

[28] Stěžovatel dále polemizuje i s tím, jak se městský soud vypořádal s námitkou podpisu rozhodnutí správce daně osobou neoprávněnou. Současně kritizuje, že soud dokazoval mimo jednání.

[29] Nejvyšší správní soud stejně jako v rozsudcích ze dne 12. 6. 2018, č. j. 9 Afs 69/2017 - 75, a ze dne 8. 8. 2018, č. j. 10 Afs 113/2018 - 76, konstatuje, že městský soud pochybil, pokud pro svůj závěr o oprávnění úředních osob podepsat napadená rozhodnutí použil Podpisový řád Odvolacího finančního ředitelství, který nebyl součástí původního správního spisu, aniž by jeho obsahem provedl důkaz. Obsah daného podpisového řádu není skutečností obecně známou, ani se nejedná o právní předpis uveřejněný nebo oznámený ve Sbírce zákonů České republiky, což jsou výjimky z povinnosti provádět dokazování (§ 121 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s). Aby však tato vada byla důvodem pro zrušení rozsudku městského soudu, musela by mít alespoň potenciální vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[30] Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 24. 6. 2015, č. j. 10 As 1/2014 - 187, dospěl k následujícímu závěru: „*Správní orgán je tedy povinen mít transparentní pravidla pro zastoupení při podpisu rozhodnutí, účastník řízení může zpochybnit, že buď neexistovala, nebo v jeho věci nebyla dodržena. Musí však přednést relevantní tvrzení o v úvahu přicházejících pochybnostech.*“ Obdobně jako ve věci sp. zn. 9 Afs 69/2017 stěžovatel v žalobě žádná relevantní tvrzení o nezákonnosti podpisu nevznesl, ale pohyboval se pouze v rovině obecných spekulací a hypotéz. I pokud by tedy městský soud z Podpisového řádu Odvolacího finančního ředitelství nevycházel, musel by dospět ke stejnému závěru, tedy o nedůvodnosti žalobní námitky pro její naprostou vágnost. Je proto nadbytečné zabývat se i tvrzeným rozporem mezi Podpisovým řádem Odvolacího finančního ředitelství a Organizačním řádem Finanční správy, neboť žaloba zůstala jen v rovině spekulací.

[31] Zástupci stěžovatele bylo navíc v řízení před městským soudem doručeno vyjádření žalovaného, ve kterém se žalovaný na Podpisový řád Odvolacího finančního ředitelství odvolává a rozsáhle z něj cituje. Stejným způsobem, který byl uveden v tomto vyjádření, vypořádal námitku městský soud. Stěžovatel tak měl i v řízení před městským soudem možnost na toto tvrzení žalovaného reagovat. Byť k tomu nedostal příležitost při jednání (jehož konání ovšem mohl navrhnout), mohl samozřejmě reagovat replikou, eventuálně se domáhat předložení uvedených dokumentů. Pochybení městského soudu proto nemohlo mít vliv na rozhodnutí ve věci samé.

[32] Nejvyšší správní soud dále v souladu s městským soudem konstatuje, že jak rozhodnutí správce daně, tak rozhodnutí žalovaného jsou podepsána v souladu s § 102

odst. 1 písm. g) daňového řádu a v obou případech byla podepsána v souladu s podpisovým řádem. V podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na rozsudek městského soudu, s jehož hodnocením se ztotožňuje.

[33] Poslední námitka stěžovatele se vztahuje ke způsobu výpočtu úroku z prodlení, který je podle něj nesrozumitelný. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že ačkoliv se tabulka v rozhodnutí správce daně může na první pohled jevit jako nepřehledná či špatně srozumitelná, vypočtená výše úroku z prodlení z ní jednoznačně vyplývá. Žalovaný potom ve svém rozhodnutí způsob výpočtu dále vysvětlil, jak v napadeném rozsudku konstatoval také městský soud. Stěžovatelem namítaný odlišný výsledek součtu dílčích úroků vztahujících se k jednotlivým daňovým povinnostem opomíná zaokrouhlení jednotlivých sčítaných částek nahoru v souladu s § 146 odst. 1 daňového řádu. Je třeba také poukázat na to, že proti samotné výši úroku stěžovatel nic nenamítá. Ta přitom vyplývá z úrokové sazby stanovené právním předpisem a skutkových okolností případu, které tabulka obsažená v rozhodnutí správce daně pouze zachycuje. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[34] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[35] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. září 2018

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu